Podle informací ředitelů škol se náklady na maturitní zkoušky v přepočtu na jednoho žáka pohybují podobně jako v předchozím školním roce kolem 400 Kč. Obdobná je i jejich struktura, přibližně 70 % tvoří náklady na odměny předsedům maturitních komisí a náklady na tisk dokumentů.

Podle údajů Centra pro zjišťování výsledků vzdělávání byli v jarním zkušebním období nejúspěšnější žáci v českém jazyce a literatuře (úspěšnost 93,7 %) a v profilové části maturitní zkoušky (úspěšnost 93,5 %), následovaly cizí jazyky (úspěšnost 92,2 %) a matematika s výrazně nejhorší úspěšností (79,5 %). Alarmující je skutečnost, že přibližně 11 % z přihlášených žáků zkoušky nekoná (nejčastěji z důvodu neprospěchu nebo odloženého hodnocení ve 2. pololetí maturitního ročníku). Vzhledem k tomu, že příčinou odložené klasifikace je nejčastěji vysoká absence, je provázanost na zjištění ČŠI v oblasti prevence rizik školní neúspěšnosti patrná.

Závěrečné zkoušky v oborech vzdělání poskytujících střední vzdělání s výučním listem probíhaly ve školním roce 2012/2013 ve většině škol (obory kategorie H – 86 % škol, obory kategorie E – 77 % škol) alespoň v některé z povinných zkoušek podle jednotného zadání. Jednotná zadání připravil ve spolupráci s pedagogy, zástupci zaměstnavatelů a s odborníky z praxe Národní ústav pro vzdělávání. Realizace závěrečných zkoušek podle jednotného zadání není povinná, přesto se k ní připojuje stále více středních škol poskytujících střední vzdělání s výučním listem. Podle informací Národního ústavu pro vzdělávání skládalo v tomto školním roce závěrečnou zkoušku podle jednotného zadání celkem 27 805 žáků, tj. o 2 815 žáků více než ve školním roce 2011/2012.

Česká školní inspekce provedla kontrolu přípravy a průběhu závěrečných zkoušek v 10 školách. Nedostatky byly zjištěny ve 2 školách ve stanovení a zveřejnění obsahu zkoušky a ve vedení dokumentace o zkoušce.

3.6 Hodnocení praktického vyučování v oborech odborného vzdělávání

Praktické vyučování probíhá ve formě odborného výcviku, cvičení, učební praxe, odborné praxe a umělecké praxe.

Z vyučovacích metod byly ve sledovaných hodinách praktického vyučování nejčastěji využity dovednostně-praktické činnosti žáků (85 %) a názorná ukázka praktické činnosti (71,3 %). Podobně jako v teoretickém vyučování se ve velké míře používá vysvětlování a výklad (67,7 %) a rozhovor (64,1 %). Metoda instruktáže byla sledována v 58,7 % hodin. Aktivizující metody byly využity ve čtvrtině hodin.

Samostatná práce žáků byla nejčastější formou výuky, byla zaznamenána v 79,6 % hospitovaných hodin. Další formy výuky byly zastoupeny v menší míře, a to skupinová a kooperativní výuka (37,1 %) a hromadná (frontální) výuka (32,3 %). Individualizovaná výuka se odehrávala v 35,3 % hodin.

Praktické vyučování bylo ve výrazné většině sledovaných hodin propojeno s teoretickou výukou (91 %). Stejně často byly na žáky kladeny diferenciované nároky a požadavky podle jejich schopností a možností. Téměř ve všech hodinách byla žákům poskytována průběžná zpětná vazba a práce s chybou. Žáci byli oceňováni za zdařilé výrobky a výborné výsledky v 73,9 % hodin. Přibližně dvě třetiny učitelů připravovaly žáky v průběhu roku na účast v různých soutěžích. Žákům se SVP byla poskytnuta podpůrná a vyrovnávací opatření při sledované práci ve třídě, zejména se jednalo o individuální podporu.

Téměř všechny hodiny praktického vyučování byly obsahově správné (98,8 %). Také materiální podmínky umožňující plnění zadaných úkolů byly až na zanedbatelné výjimky vyhovující. Rovněž praktická činnost žáků odpovídala ŠVP a byla celkově efektivní (97,6 %). V 91 % hodin byly žákům předávány vzdělávací oblasti ve vzájemných souvislostech a průřezová témata byla začleněna v 67,7 % hodinách praktického vyučování.

Ve dvou třetinách hodin bylo zaznamenáno využití nových technických a technologických poznatků, k objasňování neznámých odborných termínů a cizích slov došlo v 56,2 %